

[Gammelgaard]

– kunne gøre sig gældende indirekte ved at kunne skabe en almindelig tendens hos disse retsmedlemmer til i sager, der har forbindelse med politiske eller organisationsmæssige mærkesager, at gå ind for standpunkter, der i højere grad ville være udtryk for politiske eller organisationsmæssige ønskemål end for afgørelser helt efter gældende skatteretlige regler.«

Jeg citerer fra et andet sted i betænkningen:

»Den uønskelige påvirkning, der efter ovenstående kan være frygt for, vil efter den forestilling, hvorpå antagelserne bygger, normalt gøre sig gældende således, at et retsmedlem forventes – også ud over, hvad han selv i og for sig finder rigtigt, eller dog påkrævet – i så og så mange sager at markere sin interessegruppes synspunkter ved en dissens.«

Endelig overvejes det i betænkningen, om man kan sikre sig imod disse uheldige tendenser, som jeg mener er ganske overdrevent fremstillet, ved, at landsskatteretsmedlemmerne afgiver en erklæring, hvori de forsikrer, at de alene vil tage saglige og skatteretlige hensyn. Man siger hertil, at det nytter ikke noget for folketingsmedlemmer, for de er jo valgt på et egentligt politisk grundlag, og uønskelig påvirkning for de folketingsvalgte medlemmers vedkommende kan ikke antages at afhjælpes ved en løfteerklæring. Man siger i virkeligheden, at folketingsmedlemmerne nærer man ikke så stor tillid til, at man kan have dem siddende i landsskatteretten, når vi får dissensordningen.

Jeg forstår simpelt hen ikke denne almindelige underkendelse af folketingsmedlemmernes indsats i landsskatteretten, som jeg føler at disse bemærkninger er udtryk for.

Ministeren er inde på, at man efterhånden i landsskatteretten udelukkende tager stilling til spørgsmål, der – som det hedder – er detaljeret skatteretligt fastlagt. Jeg må heroverfor fremføre, at det er dog stadig væk sådan – og vil også være det i fremtiden – at der skal udøves skøn af landsskatterettens medlemmer. Det er et skøn, hvor det folkelige element, som folketingsmedlemmerne udgør, efter vor opfattelse har stor betydning.

Glistrup (FP):

Her inden den umiddelbart tilstundende påskehøjtid er det 22½ år siden, jeg begyndte

at tordne offentligt så kraftigt, som det var mig muligt, for at få en dissensordning ind i landsskatteretten, og jeg har kørt det gang efter gang i forslag, betækningsbidrag osv. Derfor var det unægtelig en lise at høre hr. Tastesens indlæg på det punkt, hvor han præcis sagde det, som det var mit indtryk at jeg faktisk havde sagt for døve socialdemokratiske øren igennem så lang tid. Det hjælper altså noget at blive ved og blive ved og blive ved, selv om man ikke må håbe, at alle fremskridtspartiets tanker skal være 22½ år om at trænge ind i de socialdemokratiske hjerner. Forhåbentlig vil der være adskillige, der lidt hurtigere kan kapere det så godt, som hr. Tastesen havde lært sin lektie til i dag.

Så langt, så godt. Men desværre har det forslag, vi her drøfter, i parentesens i titlen som de allersidste to bogstaver i denne parentes disse væmmelige bogstaver: »m. v.«. Hvad betyder så dette »m. v.«? Ja, vi har lige hørt, at det betyder noget, som hr. Gammelgaard ikke forstår, og som hr. Gammelgaard undrede sig over, nemlig at nu skal folketingsmedlemmerne holde op med at kunne indstilles og indstille, hvem der skal være medlemmer i landsskatteretten. Nu skal jeg forklare hr. Gammelgaard det, der var noget mystisk for ham.

Det, der ganske klart og enkelt er tale om, er, at da saglighed og hæderlighed vandt indpas i landsskatteretten med hr. Poul Boegs og hr. Glensgårds medlemskab, så forfærdede det i den grad de mennesker, der sad i landsskatteretten, og som slet ikke var vant til, at man skulle afgøre sager ud fra saglige og hæderlige hensyn, og derfor vil de for alt i verden ikke opleve, at der kommer kvalificerede mennesker i landsskatteretten én gang til. Nu fik man i første omgang trængt hr. Poul Boeg og hr. Glensgård ud af landsskatteretten, men man vil altså undgå, at noget lignende senere vil kunne gentage sig. I landsskatteretten ønsker man råddent og usagligt og udygtigt simpelt hen at kunne spille sit politiske spil i fred og ro mellem de embedsmænd, der sidder derhenne, og man vil ikke have noget som helst med, at andre trænger ind i gemakkerne og kommer med rigtige og saglige afgørelser, hvor man ikke kan favorisere sine venner og straffe sine fjender. Det er baggrunden, hr. Gammel-